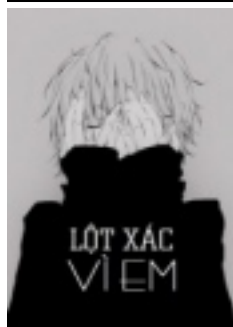

Lột Xác Vì Em

Contents

Lột Xác Vì Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	7
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	13
13. Chương 13	15
14. Chương 14	16
15. Chương 15 End	18

Lột Xác Vì Em

Giới thiệu

Sáng hôm nay dậy hơi trễ, ngồi ăn sáng rồi lết lết ra vườn xem cây cối hoa lá. Thấy nhà đối diện có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lot-xac-vi-em>

1. Chương 1

Sáng hôm nay dậy hơi trễ, ngồi ăn sáng rồi lết lết ra vườn xem cây cối hoa lá. Thấy nhà đối diện có thằng nhóc chạc tuổi mình từ thành phố vừa về. Nói chút xíu về thằng này, kiểu thư sinh suốt ngày đeo kính, cơ

mà trông cũng đẹp trai, dân quê mà da trắng lấm, nhìn kiểu ... thế nào nhỉ... hơi đẹp trai (thua mình) da trắng, đeo kính ấy. Nó hiền lành lắm, đi học chả đụng chạm ai, trước thích 1 con bé kia, con bé cũng có vẻ thích nó mà tại có thằng đầu gấu cứ theo con bé ấy suốt nên thằng này chả dám manh động gì cả. Nghĩ vừa tội vừa khinh nó... Mình với nó cũng chả thân thiết gì lắm, nhưng cũng có quen biết, hồi còn cấp 2 cấp 3 hai thằng cũng có đi học thêm chung với lại nhà đối diện nhau nên thấy nó về mình cũng qua chào hỏi.

Qua thấy thằng nhỏ đang ngồi ngoài thềm nhà, balo sát bên, mặt tiu ngủi gặm bánh mì, nhà thì khóa cửa cmnr, chả biết nó về từ khi nào, trông tội vãi đ. À nói về gia đình thằng này tạo, thằng này con út, nhà nó có 2 bà chị nữa, 1 bà thì ở HCM rồi, 1 bà qua US du học cơ mà chả hiểu sao ở lại bên đó luôn, có thể xanh các loại rồi. 2 obz ở nhà mình ền, cũng đủ ăn đủ xài, có điều oz nó hay bị người ta dụ, ham chơi như con nít... À quên nữa, thằng này tên Quân =))

- Mới về à cu? Sao ngồi đây thế, obz đâu cả rồi?

- Chịu, chắc chợ búa gì rồi, tao về từ lúc 6h hơn, không thấy ai cả, đang ngồi đợi. Chắc chợ búa gì đấy. Mà dạo này ở dưới này khá không, nghe nói nhà mày đang lên lắm hả?

- Ờ, lên bàn thờ =]]z Còn m' dạo này trông xanh thế, bị em nào hút hết sức à.

- *cười khẩy* Nghe chuyện của tao không, ngồi đây kể cho nghe....

ĐMM - bỗng từ cổng nhà thằng Quân đầu ra 3 thằng nhìn hổ báo, đầu cọ, tay chân xăm xổ hình con thỏ con mèo gì nhìn chả rõ. Nhìn tướng cũng tạm thôi, có điều hung hăng quá. Oz nó thì bị 1 đạp lết lết vào nhà..

- Ba, ba sao thế, mấy thằng này là ai vậy - Thằng Quân lao ra đỡ oz nó dậy.

- À thằng quý tử của ông về kìa, kêu nó trả nợ giùm đi. Oz m' đá gà thua có hơn 1 chai mà không trả, tụi tao đang tính xin bz m', mà m' có ở đây thì trả giùm oz m' đi. Được không cu *cười đều*

Thằng Quân im lặng quay về balo móc ra 2 triệu quăng ra đất, đỡ oz nó vào thềm ngồi. Mình thì quen vs cảnh oz nó bị người ta đòi tiền rồi nên cũng chả lạ gì. Mấy thằng kia nhặt tiền quay ass bỏ đi, tưởng xong chuyện rồi tự dưng thằng Quân ra khóa cửa lại rồi nói với 3 thằng du côn đấy:

- Oz tao nợ tụi bay, tao trả gấp đôi rồi, thế tụi bay nợ oz tao tính sao đây?? *hất hàm*

- Đm thằng này, muốn chết à

Độp - một viên đá ba bốn (đá to chừng cỡ nắm đấm ấy) đáp ngay giữa mặt thằng đứng đầu. Hai thằng kia bắt ngờ quá lùi lại 2 bước rồi lao lên, thằng Quân nhảy lên cắt chéo mỗi thằng 1 cước vào mặt. Hai thằng chưa kịp đứng dậy thì thằng Quân đã nhanh tay nhặt 1 khúc xanh ca rô (dưới quê mí biết cây này) làm thêm mấy gậy nữa. Sau đó bình thản ra mở cổng rồi kêu tụi nó:

- Tụi mày biến đi trước khi tao đổi ý. Tiền dư xem như tiền cà phê thuốc lá nhá.

Mình vs oz nó cứ gọi là đứng hình từ đầu tới cuối. Nó lui cui nhặt chìa khóa từ oz nó, mở cửa cất balo rồi ngoắc mình:

- Đi cà phê đi rồi tao kể chuyện của tao à nghe...

Mình cứ như con rối nhảy lên xe cho nó chở đi, trong đầu bao nhiêu thắc mắc tại sao thằng này lại lết xác nhanh như thế..

2. Chương 2

Hai thằng ngồi ngoài quán ngồi, lần đầu tiên thấy nó kêu đen đá. Trước giờ toàn thấy nó uống lipton xí muối == tưởng là nó kêu ỳnh, thôi thì mình lịch sự kêu lại lipton xí muối cho nó. Nó tròn tròn 2 mắt vốn dĩ không được đẹp bằng mình lên.

- Thằng này lâu không gặp bị con nào thiên mắt rồi à ==))
- Đệt... ờ sáng nay thấy hơi chóng mặt, ún cf sợ say...
- *cười*

Hai thằng lại im lặng nhìn xe cô chạy qua, mấy nhóc choai choai hay mấy cu trạc tuổi mình cứ gọi là phóng vi vút, bô nổ ì ầm. Dưới quê này là thế, hoặc là tốt nghiệp cấp 3 lên thành phố học sẽ có cơ may thay đổi con người, thay đổi cuộc sống. Chứ mấy đứa hết cấp ba rồi ở lại quê không đi học tiếp 90% là cuộc sống bế tắc... Áp lực gia đình, rủ rê bè bạn, lập gia đình sớm, làm bố làm mẹ ở cái tuổi vẫn còn ham vui (Mọi người đừng thắc mắc tại sao em có cái nhìn xấu về quê em thế, từ nhỏ tới lớn bạn bè em hầu như chả có ai ở gần nhà cả !_!_! Trừ mấy đứa con gái và mấy thằng hiền lành ra, bản chất em là người tốt mà)

- Mày không hỏi gì à - Thằng Quân lên tiếng phá sự im lặng
- Hỏi gì bây giờ? Cũng không biết hỏi từ đâu, nhưng nhìn mày có tâm sự lắm. Được thì kể ra tao nghe đi.
- Uhm... cũng 3 hay 4 năm gì rồi ấy chứ. Mày nhớ cái hồi tao mới bắt đầu lên thành phố không, đi sau mày chừng nửa tháng ấy. Ba tao gửi tao ở một nhà bà dì. M' biết bà ấy rồi đúng không, khó tính cực, lúc nào vui không sao, lúc buồn thì chỉ có chết. Ngồi lải nhải cả ngày chả nhắm vào ai ca, nên tất cả người trong nhà đều phải chịu. Mình phận ở ké nữa, chả dám lên tiếng, sống ở đây tao đã khép kín, lên gặp bà ấy thì cứ gọi là ốc mượn hồn luôn. Cơ mà cứ thế khoảng mấy tháng, đều đặn tao đi học, về, nhốt mình trong phòng, cảm thấy lâu quá không thấy mặt trời thì ra net, rồi về, rồi lại đi. Cho đến một hôm ngay tại cái nhà gửi xe trường CN4, à nói tới CN4, hồi trước m' cũng học trường đó đúng không, nản thôi rồi luôn... nói tới chắc hết ngày, thôi khi khác nói, kể tiếp chuyện của tao đã. Ở cái chỗ gửi xe CN4, m' biết cái hầm đấy đúng không? muốn chạy xe lên thì phải lên 1 cái dốc cao vl, cái cub cùi tao đề số 1 vừa chạy vừa đẩy mới lên nổi ấy, thế mà hôm ấy đang ngon trơn được nửa dốc thì....

ẦM - AAAAA - Em Xin Lỗi, Em Xin Lỗi, tại xe chết máy.... Đầu óc tao lúc ấy cứ gọi là đang hòa nhập với thiên nhiên luôn, chim cò, cá ciếc gì cứ bay lòng vòng quanh đầu ý. Mất cả phút mới định thần lại được thì ra là một con bé mỏng manh yếu đuối nào đấy người thì bé mà thích phờn cười cái SH to gấp 3 lần nó. Chắc lên dốc nửa chừng rút chìa khóa cho xe trôi chơi vậy đó mà. Đang tính đứng dậy xem cái SH của em nó có sao không, nó mà bắt đền thì chắc bán thân luôn vậy mà....

3. Chương 3

Tao thề với mày là không thể tin vào mắt tao nữa, trước mặt tao là 1 con bé cực xinh luôn, đúng kiểu da trắng mặt xinh chung tình dễ bảo, tóc hơi quăn nhẹ, chắc uốn đấy cơ mà kệ mẹ nó, ngực cỡ C nữa (cái này thằng tác giả thêm vào đấy :v) Nhưng mà cái đặc biệt nhất mà làm tao cứng đờ toàn thân (trừ cái lẽ ra phải cứng ra...) là cái con bé đứng trước mặt tao là cái Thụy..

- Khoan khoan, dừng ở đây đã - tôi cắt ngang lời thằng Quân - Cái Thụy mà hồi lớp 11 mày thích đúng không?? Con bé còi được cái trắng nhất khối 9 trường cấp 2 phải không?
- Uhm, giờ trông nó xinh lắm mày ạ, có điều, đôi mắt trong của nó ngày xưa giờ trông cứ buồn buồn, mà lúc đấy tao kệ, mắt buồn chỉ làm bông hoa này thêm phần e ấp mà thôi Lúc người ta hết cứng chắc con bé cũng nhận ra tao thì phải. Nhưng mà không dám nhận người quen, mà hồi ấy tao với nó cũng đã nói chuyện với nhau lần nào đâu == Đúng mãi ở đấy người ta nhìn cũng kỳ. Tao dựng cái Sh của nó rồi đẩy lên dốc giùm, rồi xuống lấy xe tao lên.
- Bé Thụy phải không?? Lâu quá không gặp, ai ngờ hôm nay em lại rơi xuống trước mặt anh như thế
- A, em biết ngay là em quen anh, nhìn anh cứ quen quen lạ, anh Quân nhà bác sáu đúng không, hì. Em xin lỗi nha, để em mời anh cà phê xin lỗi nha.

Rồi tao với em lấy xe ra quán cà phê sau trường ngồi. Hối ra thì mới biết gia đình em bán đất chuyển lên thành phố sống từ hồi em bắt đầu vào lớp 10. Ông nội em mất để lại gia tài mọi người mới bắt ngờ rằng ông có nhà ở thành phố, cả đời dành dụm để lại cho con trai một là bố em. Bố em lên thành phố được hai năm thì mất vì uống rượu, 3 mẹ con em (em còn 1 thằng anh nữa) ở trong 1 căn nhà thuê nhỏ, còn căn nhà to kia đem cho thuê nghe đâu mấy ngàn \$ 1 tháng. Đủ ăn đủ xài, đâm ra thằng anh suốt ngày đi chơi, mẹ em thì xin được chân cần tin trong trường cấp 2, cũng chả ở nhà nhiều lắm.

- Thế sao không kiếm cái xe nhỏ nhỏ mà đi, em đi cái chiếc đó không thấy mệt à?
- Hì, xe của anh 2 em đó, xe em hư rồi, đang sửa nên nay lấy xe ổng đi, ai ngờ... hì Hay... mai anh qua chở em đi học với nha, nếu không trùng thời khóa biểu thì thôi cũng được. Hì
- Để anh xem, mai anh học sáng, em học ca nào
- Em học từ tiết 3, mà đi từ tiết một cũng đc, em ghé thư viện hì
- Uhm, thế để anh đưa em về nhé, biết nhà rồi mai anh qua đưa đi học, à cho anh sdt luôn đi.
- Dạ, sdt em nè.... hì

Rồi tao đưa em ấy về tận nhà, mẹ, nhà em ấy ngược đường vãi. Nhà tao chạy qua trường rồi mới tới nhà em ấy, thế ra tao đón đi học chả khác nào tao chạy mấy vòng. Cơ mà kệ, lúc ấy người tao cứ lảng lảng ấy, mấy thằng phê thuốc chắc gì đã có cảm giác được như tao khi ấy. Gặp lại được Thụy quả thật là một bước ngoặt, sau này vì em ấy mà con người tao thay đổi như giờ, cũng vì em ấy mà tao gặp biết tao rắc rối, cơ mà chưa bao giờ tao hối hận vì đã gặp lại em..

4. Chương 4

Kể từ hôm ấy ngày nào tao cũng chạy qua đón Thụy đi học, thời khóa biểu chẳng bao giờ trùng nhau cơ mà ngày nào tao cũng qua đón. Tao với Thụy đi từ sớm, lên trường không có tiết thì 2 đứa đi ăn chung. Rồi đứa nào hết tiết sớm thì ngồi đợi đứa kia về rồi về chung. Có hôm tao học tới chiều trong khi Thụy học mỗi 3 tiết sáng. Tao đưa chìa khóa xe cho Thụy về trước rồi tới chiều lên đón tao. Vui vẻ lắm lắm luôn, nhưng chả bao giờ niềm vui trọn vẹn cả. Bà dì tao dạo này thấy tao đi nhiều, sáng sớm đã đi, lâu lâu về tạt qua nhà tẹo rồi lại đi tiếp, tối mới về. Đâm ra nghỉ ngơi, nhưng chẳng có gì để nắm thóp cả thành ra cáu gắt. Suốt ngày chửi bới la hét, ở cạnh Thụy tao thấy vui về ra sao thì về nhà căng thẳng bấy nhiêu. Rồi cuối cùng tao quyết định ra ngoài thuê phòng trọ ở. Mặc cho bà ấy chu choa đay nghiến, mặc cho obz tao la ó mắng nhiếc.

Sau mấy ngày tìm kiếm thì tao lựa được 1 phòng cách nhà Thụy chừng 1,5 km và cách trường 2km (gần hơn nhiều so với ở nhà bà kia mãi bên Tân Bình gần Đầm Sen ==) Mà nói về nhà cái Thụy, tao quên tả mày nghe, khu đấy mỗi lần vào tao lại thấy ghê ghê. Nhà cửa thưa thớt, cứ 1 2 cái nhà cấp 3 thì lại có một cái nhà lầu. Mà nhà nào cũng kín cổng cao tường, đường thì chả có cái bóng điện nào. Lâu lâu có mấy thằng xăm mình đứng ngó ngó nữa, thấy mà sợ. Hôm đó tao qua đón cái Thụy như mọi ngày, dừng chờ em ngoài ngõ chừng 5 phút thì em ra, mặc cái váy caro áo trắng giản dị mà sao trông yêu thế. Mối cứ hồng lên nhìn muốn cắn ột phát, cơ mà sao dám cắn (tới lúc này cũng chưa có gì tiến triển cả) Vừa thấy tao em đã cười, hôm nay 2 đứa không có tiết sáng nên lại nhau đi ăn bún bò

- Thụy này, anh vừa dọn ra ở riêng đấy.
- Thật thế hả anh Quân, hì. Dọn sang đâu thế, mà nhà anh không nói gì sao?
- Kệ chứ ^^~ Lớn rồi phải ra ngoài ở chứ
- Vậy tiền nhà tiền sinh hoạt nữa anh tính sao?
- ... kệ đi, từ từ tính

- Anh Quân này, em có đứa bạn vừa mở một cửa hàng hoa ấy. Mà con bé ấy chắc đang cần người. Anh làm không em giới thiệu cho nha, lương chắc cũng tạm đủ ấy.
- Thế à... Anh cũng muốn làm, cơ mà sợ bạn đi học, với cả...
- Không cả ciec j hết, nó là bạn em, để em nói nó anh làm lúc rảnh thôi, không ảnh hưởng học hành đâu. Tiên sư T__T đang tính nói với cả đi làm thì sao đi với em được nữa thì bị chặn họng cmnr. Thôi kệ, có việc làm đã rồi tính.
- ^^~ Uhm thế em hỏi giúp anh nhé, muốn anh trả công gì nào
- Ple', công cán gì, anh làm giúp em mấy bài tiểu luận trên trường là được hj.
- Ặc, bóc lột quá đó nha. Thôi ăn đi rồi vào trường nà. Nay học xong qua phòng anh đi, tân gia nhé ha ha

5. Chương 5

Vừa đánh xong 1 trận khá là hài, P nát nhà xong thả cho chúng nó def, ai ngờ chúng nó def pro quá late theo =>)) Bên mình lại phải farm rồi def rồi canh p lại =>)) Công nhận đánh vs anh em, vừa đánh vừa chém gió vui phết. Thôi tiếp tục câu chuyện nào :x

Ngày đầu tiên đi làm, cô chủ cửa hàng hoa khá là xinh :x Bạn của em có khác, thân thiện với tao lắm. Cơ mà không vì thế mà tao làm quá, tao lên trường xếp lại lịch học cho lên buổi sáng gần hết. Chủ yếu làm chiều, được cái không bị ép. Từ ngày đi làm thì không đi với em thường xuyên được, nhưng bù lại ngày nào rảnh em qua tận phòng mình nấu cơm ăn chung. Rồi tới một hôm, ngày tao không thể nào quên được...

Hôm ấy tao đang làm, bỗng con bé chủ shop hoa nó gọi tao lại nói nhỏ:

- Anh Quân, hôm nay anh nghỉ sớm đi nhé, cái Thụy nó vừa gọi đt cho em xin cho anh nghỉ
- Ủa, có việc gì hả em? Hôm nay anh đâu có bận gì đâu, để anh gọi đt cho Thụy thử.
- Tao chưa kịp gọi thì đt rung lên, cái Thụy đang gọi tới, bất chợt tao cảm thấy bất an lắm.
- Anh nghe này Thụy. Có chuyện gì à
- Anh Quân ơi... hức hức...
- Sao thế, có chuyện à, em đang ở đâu thế...
- Em ở nhà, hức hức...
- Thôi em ở yên đó đi, anh qua ngay

Tao cúp điện thoại rồi chạy ừ sang nhà Thụy, mặc kệ con bé chủ shop hoa vẫn đang đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Chưa bao giờ tao chạy nhanh như thế, chẳng nhớ vượt mấy cái đèn đỏ nữa. Có khi bị mấy chú giao thông thổi vào mà cũng chẳng nhớ ấy chứ. Đến trước nhà Thụy, vừa dựng xe tao đã thấy cái Thụy trên ban công chạy xuống, mở cửa cho tao, tay em xách theo 1 cái balo, mắt đỏ hoe:

- Anh Quân chở em đi đi
- Đi đâu em? Có chuyện gì thế
- Anh cứ đi đi, em mệt lắm, đi khỏi đây là được.
- Nhưng ...
- Anh có đi không nào, hay em tự đón xe đi nhé.
- Đi Vũng Tàu nhé - Chẳng hiểu sao lúc ấy tao lại rủ em đi VT, tiền lương nhận hôm qua trả tiền nhà xong còn khoảng 1 củ.

- Dạ vâng, anh cứ đi đi, đâu cũng được.

3 tiếng chạy từ HCM ra VT, cả tao và em đều im lặng. Tao chỉ biết dựa vai cho em dựa vào, còn em, có lẽ do quá mệt vì khóc nhiều, em ngồi sau dựa vào lưng tao rồi ngủ quên lúc nào không biết. Em giờ như một con chim bị gãy cánh, chẳng còn bay nhảy, lú lo với tao như mọi khi nữa, nhưng bù lại tao cảm thấy mình cần mạnh mẽ hơn, để còn làm chỗ dựa cho em nữa chứ...

6. Chương 6

Ra tới VT, tao vào ngay khách sạn đầu cái bùng binh to to đầu Vũng Tàu ấy, một ks nhỏ nhưng có vẻ tốt.

- Lấy cho con 2 phòng ạ.

- Lấy 1 phòng thôi anh, 2 phòng làm gì cho tốn

- ...

- Bạn gái nói thế thì lấy 1 phòng đi, còn phân vân à - Lão chủ ks nhìn tao cười cười

- Dạ vậy lấy con 1 phòng 2 giường nhé. Chắc bọn con ở lại vài ngày đấy

Tao và em lên phòng, việc đầu tiên là lấy đt ra gọi đt nhờ thằng bạn điểm danh giùm vài hôm. Kêu nó gửi vào ATM mượn ít tiền, rồi gọi đt cho cô chủ shop hoa:

- Em cho anh nghỉ vài hôm nhé, anh vừa đưa cái Thụy ra VT. Không biết Thụy bị sao.

- Vâng, không sao đâu, anh lo cho Thụy đi, cấm không ăn hiếp nó đó nha

- Nó không ăn hiếp anh thì thôi, hìhì, thế nhé, anh cúp máy đây.

Quay sang thấy em đã ngủ lúc nào rồi. Trông em hiền lành thế... tao cũng đi tắm rồi leo lên giường bên kia nằm, lâu lâu quay qua nhìn em, muốn qua nằm cạnh em mà lại sợ...Nằm được một lúc sức nhớ ra chưa ăn uống gì cả, 7h tối nữa rồi chứ. Qua lay nhẹ em dậy:

- Thụy à, dậy đi ăn đi em, muộn rồi

- A, mấy giờ rồi anh, chở em lên trường nào, nay nhóm em thuyết trình đấy

- Thuyết cái gì nữa, đang ở VT rồi.

- AAAAAAAAAA, em quên, hj, đi ăn đi anh, thèm đồ biển ghê.

- *Ngơ ngác* *Bị lôi đi*

Em lạ thật, không thể tin được cách đây ít lâu em như người không hề có sức sống. Biển về đêm thật đẹp, thêm mấy con mực tươi nướng, ốc xào, nướng.. chu choa, đúng là bao nhiêu lo toan căng thẳng đều bay theo gió ra biển hết cả. Sau khi 2 đứa ăn no căng, lết ra bãi biển ngồi. Một nhóm dã ngoại đang đốt lửa trại gần đó, có dàn hát vui vẻ, mấy nhóc tí chạy lòng vòng trên bãi cát kiếm bắt mấy con dế trùn về đêm... bình yên đến lạ.

- Tâm trạng sao rồi Thụy, kể cho anh nghe có chuyện gì được chưa nào?

- Dạ..

7. Chương 7

Hôm qua, em đi học về thì thấy thằng anh dẫn 1 lão bạn về nhà nhậu nhẹt say xỉn đang ở đây. Lão này thích em lâu rồi, nhưng em ghét lắm vì tính ăn chơi của lão. Em thấy thế nên lên phòng thay đồ rồi nằm trên đây luôn, nằm hoài dói quá nên xuống nhà bếp tính nấu mì gói ăn tạm. Thằng anh thì vẫn đang nằm nhà trên, lão bạn thì đang nôn thốc tháo trong nhà vệ sinh. Em cũng mặc kệ đi đun nước ăn mì, đang đun thì có cảm giác ai đó ôm ngang hông em. Rồi lần mò lên... Em quay lại thì thấy lão bạn mặt của lão ấy đang cười nhăn nhó. Em hét lên đẩy hắn ra, nhưng hắn cứ lao tới, kêu là thằng anh em nó nhận hắn là em rồi. Cuồng quá không biết làm gì em quăng luôn cái phích nước vào đầu hắn... hắn hét lên rồi nhảy ra, thằng anh em tỉnh dậy, không nói không rằng nhảy vào tát vào mặt em... rồi dẫn thằng kia đi mất. Mà đâu phải lần đầu đâu anh, có lần em kể ẹ em nghe, mẹ em kêu Sao mày khó tính thế, thằng đấy gia đình cũng được, lại là bạn anh m', cười nó đi có mà sướng cả đời

Rồi em im lặng, tap cũng im lặng, gió biển thổi vào cảm giác mặn mặn, mặn ở da thịt, mặn ở môi, mặn ở từng hơi thở hít vào, cơ mà sao mặn cả ở mắt. Bất chợt em ngã vào vai tao, cảm giác đầu em khẽ rung lên. Trong hoàn cảnh ấy, tao chỉ biết quàng tay qua ôm em kéo nhẹ vào lòng. Biển vẫn rì rào từng đợt sóng, nhóm bạn trẻ vẫn cầm đàn ca hát, tiếng con nít vẫn xôn xao cười đùa quanh đây, nhưng sao lòng tao thấy tĩnh lặng lạ thường.

- Thụy à, anh...

- Em biết rồi, không cần nói ra đâu anh à. Bên cạnh anh em cảm nhận được hết. Thực ra khi còn ở quê em cũng thích anh rồi, nhưng thấy anh cứ im lặng nên...

- Tại...

- Anh nhất chứ gì, hj, nhất thế sao giờ dám chở em ra đây hả.

- Làm bạn gái anh nha

- Ừ, làm người yêu cơ, hj

- Khác nhau à??

- Khác chứ, bạn gái anh có đây, người yêu thì chỉ có một mình em thôi.

- Đúng là... *cười*

- Anh công em đi, đi hết bãi biển rồi mình về ks, em lạnh quá

- Công em có mà gãy lưng anh hả >< lên=" " nào,=" " 1=" " vòng=" " thôi=" ">

Nói thế thôi chứ tao công em về tận khách sạn, em giả vờ ngủ quên trên lưng tao. Chắc thấy người đi đường nhìn nên ngại quá giả vờ thế. Lần đầu tiên trong đời tao dám tỏ tình với một đứa con gái, lại đáng yêu đến thế. Trước mắt tao là cả một tương lai vui tươi và hạnh phúc, nhưng thực sự tất cả mới chỉ bắt đầu với tao mà thôi.

8. Chương 8

Dự là chừng không tới 20 chap sẽ end :x Không lo Drop nhé

Hôm nay mình lướt qua Group bên haivl2 xem có gì tiến triển không. Nói không phải kênh khiếu nại, cơ mà vừa ghen tị vừa tội các bác bên ấy, ghen tị vì các bác bên ấy cũng đã tạo dc 1 hiện tượng haivl.xxx tội vì bên ấy giờ như kiểu không thể quản lý rồi. 800 mem, không group chat (có group chat chắc cũng chẳng thể cho hết mem vào :-<)=" " ai=" " có=" " gì=" " cũng=" " đăng=" " lên=" " group=" " (cài=" " war=" " ntn,=" " chơi=" " dota=" " ra=" " sao,=" " v.v...)=" " nhiều=" " pic=" " do=" " các=" " bác=" " trụ=" " trì=" " post=" " khác=" " hay=" " mà=" " chả=" " thấy=" " ai=" " ment,=" " chắc=" " loăng=" " cmnr=" " nên=" " thế,=" " nhưng=" " mình=" " cảm=" " nhận=" " được=" " các=" " bác=" " ấy=" " đang=" " rất=" " cổ=" " găng,=" " các=" " bác=" "

ấy=" có=" gắng=" 1=" thì=" mình=" phải=" có=" gắng=" 10.= " có=" clan=" chưa=" phải=" là=" thành=" công,=" có=" clan=" chỉ=" là=" bắt=" đầu=" cho=" sự=" nghiệp=" dota=" chuyên=" nghiệp=" của=" team=" mà=" thôi.= " quá=" nhiều=" việc=" về=" cái=" sự=" nghiệp=" này=" mà=" nói=" ở=" đây=" không=" hết=" được,=" xin=" chốt=" tâm=" sự=" đầu=" chap=" này=" bằng=" câu=" nói=" bắt=" hủ=" nhái=" theo=" songoku=" haivl=" là=" nơi=" chúng=" ta=" bắt=" đầu,=" nhưng=" neptune=" mới=" chính=" là=" đích=" đến=" của=" ">

Về đến khách sạn tao nằm lăn ngay ra giường (vác hần nửa tạ đi cả km lại chả mệt) Em nằm giường bên cạnh cứ bụm miệng cười. Đến diên, quay qua hỏi:

- Cười giề
- Quân đi tắm đi, hồi quá rồi kìa
- Ai cho gọi tên cộc lốc thế hả thấy người ta thương làm tới phải không
- Xí, Ta thương cho là may, còn chảnh hả >
- Thương ai cũng vậy, thương Quân Quân cảm ơn :x
- Ghét *chu mỏ*
- Anh tắm tẹo đã, em cũng chuẩn bị đồ đi rồi tắm rửa, mai về lại thành phố nhé.
- *im lặng*

Tao lấy đồ rồi vào phòng tắm tắm, vừa ra biển ngồi về tắm cảm giác đã thật, bao nhiêu muối mặn như trôi tuột đi đâu hết. Ở ngoài nghe em đang ngân nga hát một bài gì đó rất trẻ con, cơ mà tao chả biết tên. Rồi bỗng dưng em nói:

- Hay mình ở chơi 1 ngày nữa đi anh, em chưa muốn về.
- Sao thế, sợ về nhà à, em còn đi học nữa, bỏ thi một môn rồi đúng không
- Zà, nhưng... em muốn ở cạnh Quân lâu lâu tỵ
- Còn nhiều cơ hội mà em, mai về đi, khi nào rảnh khắc anh dẫn đi chơi. Thôi em vào tắm đi này, anh tắm xog rồi.
- Hj

Tao lại nằm lăn ra giường chờ em tắm xog, tranh thủ lấy đt xem có ai gọi hay nhắn tin gì không. Trống rỗng chả có gì, cũng đúng, ở HCM bao lâu nay chắc chỉ có em là thân, inbox tin nhắn trong đt cũng chỉ có hơn 1000 tin, toàn là từ em, lăm nhăm tính xem thế thì hết bao nhiêu tiền rồi =)) Từ khi quen em tới giờ, em cũng chẳng bắt tap lo cho cái gì, lâu lâu đi ăn em vẫn giành trả, vẫn vô tư vui vẻ. Có khi vì thế mà tao lại không cảm thấy nặng nề khi quen em cũng nên. Đang mải suy nghĩ thì em bước ra, mặc một bộ đồ bộ mặc ở nhà bằng thun, trông đáng yêu lạ, hình như em không mặc ...áo trong thì phải. Mặt em đỏ ửng lên khi bắt gặp ánh mắt của tao. Em nũng nịu:

- Ai cho nhìn đó hả.
- Anh đâu có muốn nhìn, tại mắt anh nó bị dán vào mắt rồi ấy.
- Ghét >

Nói đoạn em xà vào lòng tao, aaaaaaaa mát kinh dị, em quay ngược người tao lại, dí 2 lòng bàn chân vào lưng tao. Lạnh buốt cơ mà cảm giác thích lắm. Tao quay lại kéo em siết chặt vào lòng. Tim bỗng đập nhanh, không gian trở nên im lặng cơ mà đầy ấm áp. Em khẽ nhắm mắt lại, đôi môi hồng mở nhẹ, tao cúi nhẹ xuống đón lấy đôi môi ấy. Lần đầu tiên có cảm giác hòa quyện vào một đứa con gái làm người tao tê cứng, luống cuống không biết làm gì. Nhưng âu cũng là bản năng gốc của con người, 2 tay tao luồn vào áo đặt lên lưng em, vuốt nhẹ dọc sống lưng. Em khẽ rùng mình, người em thật mềm và mịn màng. Thời gian trôi qua thật lâu, tao không biết 2 đứa hôn nhau bao lâu nữa, lưng áo em dần được vén lên qua eo rồi dần

dần lộ ra phần ngực. Tao hé mở mắt chiêm ngưỡng tuyệt tác đó, khẽ đặt em nằm hẳn xuống, giữ em dưới tay trên. Mắt em vẫn nhắm chặt...

- Khoan, mày được quyền bỏ qua đoạn này không kể cũng được, kể thế này đều khác nào giết tao đâu:

- Yên xem nào, cứ để tao kể nốt. Thằng dở ẹc

Tay tao khẽ chạm vào ngực em, bỗng dừng em buông tay khỏi người tao hai tay nắm chặt lại. Mắt nhắm nghiền lại, người em bỗng gồng lên cứng ngắc. Gương mặt em tỏ vẻ sợ hãi. Tao kéo nhẹ áo em xuống, hạ người xuống thủ thủ vào tai em:

- Em chưa sẵn sàng đúng không, thôi ngủ nào cả ngày mệt lắm rồi đấy

Tao khẽ nằm xuống, ôm em vào lòng rồi cả 2 ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong tâm trí tao lúc ấy, tất cả chỉ muốn Thụy được thoải mái. Tao không cần gì cả, nếu Thụy muốn giữ lại, tao sẽ cho Thụy giữ lại. Bởi vì tao biết rằng, tao đến với Thụy không vì cái ấy. Chỉ đơn giản là tình cảm thăng hoa mà thôi... Hôm đó là một ngày dài..

9. Chương 9

Sáng hôm sau tao chở em về Tp sớm, cảm giác lúc về sao mà khác lúc đi quá (Giá mà đi 2 về 3 thì đẹp ==)). Em cứ ngồi sau cười cười nói nói, thấy gì cũng chỉ chỗ như lần đầu tiên được đi chơi ấy. Cơ mà sao, trong lòng tao cứ có cảm giác bồn chồn. Quãng đường về cảm giác thật nhanh, mới đó mà đã tới trước cửa nhà em. Vừa đáp xe ở đầu cổng đã thấy ngay chiếc SH (chiếc xe định mệnh ở chap 2 anh em nào nhớ không) đang đáp ở đây. 1 thằng tầm tuổi tao, tướng tá cũng ngon lành, có điều mặt nhìn bựa quá, lại còn xăm mình này kia nhìn là không ưa rồi đang ngồi trên xe, vừa thấy em nó đã ngoác cái miệng ố vàng vì thuốc lá ra nói:

- Ô kìa, công chúa về rồi đấy à, dạo này dám đi chơi qua đêm cơ đấy. Ô, lại còn có bạn trai chở nữa sao, tưởng em mà đi chiếc xe ghê sao mà hợp. Chắc là nó dụ dỗ em rồi *liếc liếc tao*

- Kệ nó đi anh, em vào nhà đây, anh về cẩn thận, nhớ nt cho em.

Thằng cở hớ kia nhảy ào xuống nắm lấy tay em xoa xoa:

- Để anh đưa em vào nhé, đi chơi về chắc mệt lắm đúng không *cười đều vãi đại*

- Này anh, buông tay bạn gái tôi ra được không?

Tao thề với mày lúc đấy tim tao đập nhanh dã man, chưa bao giờ tao mặt đối mặt với một thằng nào như thế này cả, nhưng không hiểu sao tao vẫn làm thế. 2 tay tao nắm chặt, dự là sẽ chơi luôn nếu thằng này làm tới.

- *Buông tay, bỏ vào túi quần quay lại nhìn tao* Bạn gái?? Haha, anh bạn này nghĩ mình là ai vậy?? 1 thằng Bắc Kỳ?? (có lẽ cái chất giọng của tao nên nó nói thế). Mày nhìn lại mày đi (đổi giọng nhanh vớ) mày không thấy đứng với mày làm Thụy của tao mất giá đi nhiều lắm sao ?? Cút cmmđ trước khi tao điên lên.

- Anh nói gì thế *bước tới sát mặt nó* - Cảm giác của tao bây giờ không có gì sợ hãi cả, chỉ muốn lột cmn da thằng này ra cho hả giận.

- Tao nói mày cút đi đấy Thằng - Bắc - Kỳ. *Lấy tay đẩy vào ngực tao, nắm cổ áo tao*

- Chuyện gì ngoài này thế

Một thằng khác từ nhà đi ra, à thằng Quang, anh trai của Thụy. Mắt chừng 20 giây để cả 4 đứa im lặng nhìn nhau. Thụy có vẻ sợ hãi, thằng Quang thì chăm chăm nhìn mình mắt nheo lại, có vẻ nó nhận ra mình là ai. Thật ra ngày xưa 2 thằng học cùng trường, mỗi lần thi cử gì là nó lại xếp chung phòng với tao. Nó

vẫn hỏi bài tao nhưng tao không chỉ, có 1 lần nó chặn đánh tao ngoài cổng trường vì không chỉ bài cho nó. Nên nói thẳng ra cũng chả ư gì nhau lắm. Bắt đầu lên cấp 3 thì nó nghỉ học hẳn, thực ra là bị nhà trường đuổi vì nghỉ quá nhiều. Mà có nhớ cái lần nó đi theo 1 thằng nữa trộm chó bị bắt ngay gần nhà mày, rồi oz mày ra can xin người ta tha cho nó không?? Thằng Quân bắt chợt quay qua hỏi tôi câu ấy.

- Uhm tao nhớ rồi, lần ấy tao cũng ra xem, thấy người ta đánh nó sưng hết mặt lên, cơ mà mặt nó vẫn lì lắm. Không có oz tao thì tao cũng ra bơm ấy phát.

- Uhm, nó nhìn tao một hồi lâu rồi kéo thằng cờ hó kia lên xe đi mất. Thằng cờ hó kia không hiểu chuyện gì, quay lại như như tao

- Mày coi chừng tao đó, cứ lém phéng đừng trách tao có ngày. - Nói đoạn 2 thằng đã mất hút rồi

- Anh không sao chứ, kệ nó đi anh, đừng gây sự với nó làm gì, nó giang hồ lắm đấy. - Thụy ôm tao vừa nói vừa nấc lên

- Anh không sao đâu, em vào nhà đi, anh về nghỉ tý, chạy xe mệt quá.

Tao đứng nhìn em đi vào nhà rồi mới lên xe đi về, nói là về vậy thôi chứ tao ghé vào một quán cà phê gần nhà ngồi. Lần đầu tiên kêu cà phê uống, có lẽ cần trấn tĩnh, cần suy nghĩ nhiều. Thằng cờ hó kia nó nói đúng, có lẽ hiện tại tao chẳng có gì để có thể chăm sóc cho em được theo ý tao muốn. Rồi còn những lời dọa dẫm của nó nữa (thực ra thì sau này nó làm thật chứ không dọa). Cà phê sao đắng quá, cơ mà nó lại làm cho con người ta thấy thoải mái hơn, từng nhấp, từng nhấp, sâu lắng và đậm. Có lẽ con người ta uống cà phê cũng như muốn nhấp từng vị của cuộc sống này vậy..

10. Chương 10

Rồi sau cái hôm ấy cuộc sống của tao và em vẫn cứ diễn ra. Vui vẻ hơn nhiều, vì giờ tao và em đã là người yêu của nhau rồi mà. Em chăm sóc tao nhiều hơn, công khai hơn, đôi khi vẫn hôn lên má tao ngay trước cổng trường trước vẻ mặt ghen tị của nhiều thằng FA khác. Nhưng mà có tình yêu nào mà không có chông gai đâu. Một hôm em đưa đt cho tao cầm, nhờ down ít nhạc cho em. Mang về nhà để đó thì có sdt gọi tới, một số lạ, cứ nghĩ là do em lấy đt ai đó gọi nên tao cũng nghe máy:

- Alo

- Có phải đt này của Thụy không vậy bạn?

- À, ừ đúng rồi bạn, Thụy để đt ở nhà mình. Bạn có gì không mình nhắn lại cho

- Thụy để đt ở nhà bạn?? Bạn là gì của Thụy thế

- *hơi gai gai rồi đấy* Ừ, mình là bạn trai Thụy bạn ạ.

- Bạn trai?? Đm mắc cười, kakaka, tao mới là bạn trai Thụy này, đmm thằng chó, mày tư cách gì mà đòi làm bạn trai Thụy. Biến cmm đi nha, mày hỏi Thụy xem có biết anh Ti quận 12 không nha. Cút đi thằng chó, đừng để tao gặp đó

- Hi, có lẽ mình nc không hợp với bạn rồi, mình cúp máy nhé, có gì mình nhắn lại cho Thụy sau

Thực sự lúc đấy tao tức lắm, nhưng kiềm chế vì không muốn như tụi thất học đó. Rồi tụi nó thay nhau gọi, đòi tao đưa địa chỉ, tao cũng đưa luôn, lúc ấy nếu tụi nó qua thật chắc cũng chiến luôn. Cơ mà tụi nó không qua, có lẽ chó sữa là chó không cắn. Tụi nó kêu tao qua quận 12, tao chả rảnh cũng chả ngu, mặc kệ, để im lặng rồi cố gắng vỗ về giấc ngủ. Trong đầu cứ thao thức tại sao em lại quen tụi này nhỉ. Cuối cùng gần 3 giờ sáng tao cũng ngủ đc, thế mà tụi nó có tha cho tao đâu, trong mơ tao cũng mơ thấy Thụy đang đi với tụi nó...

6h sáng hôm sau, tao dậy chạy ngay qua nhà Thụy, đứng trước hẻm đợi em ra. Gần 7h30 em mới ngủ dậy lon ton rông bộ đi mua đồ ăn sáng.

- O, anh Quân, sao anh qua sớm thế, đứng đây lâu chưa?? Khi nào lên trường trả đt em cũng được mà.
- Mình đi ăn sáng nc đi em
- Dạ vâng, hj. Tối qua không có đt nt cho anh buồn ghê luôn ấy. Nhớ Quân của em quá à. Hj
- *Im lặng lái xe*

Đến 1 quán bánh cuốn mà cả tao và em đều thích, kêu 2 đĩa. Em cứ ngồi ăn vô tư vừa ăn vừa nói như trẻ con ấy. Hồi sau em hỏi

- Quân có gì giấu em đúng không? Hôm nay Quân lạ quá
- Em có quen anh Ti nào Quận 12 không??
- Em... zà có, hồi trước em có quen mấy anh bên đấy, nhưng mà lâu lắm rồi không gặp anh ạ. Có gì vậy anh, nói em nghe đi mau lên.

Tao kể chuyện cho em nghe, đưa cho em xem tin nhắn của mấy thằng đó gửi tới.

- Chắc ai chọc phá đó anh, chứ anh Ti không vậy đâu, anh không đi học, nhưng mà chơi được lắm.
- Chơi được?? ý em là sao, chơi được mà thế à.
- Hồi ba em chết, mấy ảnh cũng qua nhà em giúp nhiều lắm. Chắc...

Em lấy đt gọi lại số đó, hỏi ai vậy, rồi bla bla bla, đủ thứ chắc chừng nửa tiếng rồi cúp máy.

- Tối qua ảnh nhậu vs mấy thằng bạn, mấy thằng ấy lấy đt giả danh chọc đó anh. Đừng giận nha
- Thôi em ăn đi rồi về

Quả thực tao không biết phải đòi co gì với em nữa, là một thằng con trai chắc anh em hiểu, chả thằng nào hèn tới độ phải lấy tên người khác như thế. Nhưng rồi chuyện đó cũng qua, tao nói em thay sdt, không liên lạc với những người bạn bè đó nữa. Tao muốn em quen tao, em là một con người mới, không muốn em tiếp xúc quá nhiều với những người như thế ngư tầm ngư mã tầm mã mã mà. Ngư tầm mã trước sau gì cũng bị lai tạp mà thôi..

11. Chương 11

Tạm dừng lại chuyện về tao và em ở đây đã, xin dành riêng phần này nói về công việc và cuộc sống của tao từ lúc đi vũng tàu về cho tới hiện tại, tức là lúc tao đang nói chuyện với mày ở quán cà phê nhé. Tất nhiên trong khoảng thời gian đó tao và Thụy có gặp nhiều chuyện nhưng xin tách hẳn ra ày và anh em dễ hiểu. Tao làm ở shop hoa của bạn bé Thụy được một thời gian thì xin nghỉ vì công việc ấy tuy nhẹ nhàng nhưng lương lậu không được bao nhiêu cả. Lại là chỗ quen biết nên cả chủ và nhân viên đều có phần hơi câu nệ, không được thoải mái. Tao làm hồ sơ, đi xin việc ở một công ty du học, phòng market. Cuối cùng cũng được nhận với lý do là sinh viên sắp ra trường muốn đi thực tập trước. Vừa vào làm việc đã phải khảo mấy lão trong phòng một chầu rồi. Lão nào cũng tới vỗ vai tao kêu cố gắng đi. Cố gắng cái *beep* gì trong khi mấy lão ấy làm ở đây mấy năm rồi mà có thăng tiến gì được đâu...

Tao làm việc cố gắng lắm, làm ngày làm đêm, còn giới thiệu bao nhiêu khách hàng cho công ty nữa (Đứa bạn nào có ý định du học tao kéo hết vào ấy) Tao làm quên cả việc đi học luôn vì đồng tiền lôi kéo quá, lúc đầu thì xếp lịch lại, sau thì mặc kệ, cho đến một hôm, tao nhớ là đầu học kỳ 4. Khi thầy cô điểm danh thì không thấy có tên tao, thậm chí có lẽ là do in danh sách thiếu vì môn có môn không mới lạ chứ. Thôi cứ mặc kệ, cứ học, cứ làm, rồi ngày đi thi... tao không có tên trong danh sách thi, của tất cả mọi môn. Xuống văn phòng khoa thì biết mình bị đình chỉ học rồi. Cơ mà nó vẫn nhận tiền học phí mới khôn nạn chứ. Muốn thi học lại với khóa sau...

Tao hoang mang, sụp đổ, 2 năm trời giờ kêu học lại nó làm tao cảm thấy hụt hẫng. Những đồng tiền tao kiếm được cũng không thể nào đổi lấy khoảng thời gian 2 năm được. Tao rơi vào trạng thái mất cân bằng và suy sụp hoàn toàn. Thụy cũng biết chuyện, em ở cạnh, an ủi và giúp đỡ tao rất nhiều. Em khuyên tao trong thời gian chờ đợi học lại, thì cố gắng chuyên tâm vào công việc mà tao đang làm đi. Cũng không biết làm gì hơn, vì ngay từ đầu tao đã chọn công việc thay vì việc học. Tao lao đầu vào công việc gấp nhiều lần lúc trước. Được cái tao tiếp thu nhanh và làm việc tốt nên thường xuyên được đi theo sếp. Khoảng 1 tháng sau tao trở thành cánh tay đắc lực của sếp mặc dù vị trí vẫn là nhân viên. Nhưng báo cáo của sếp tao cũng làm thay, thay mặt cả sếp trong những buổi gặp mặt thông thường nữa. Nhưng có lẽ tất cả những việc đó đều ở mức trung bình nếu như không có một ngày, tao vào công ty sớm và gặp sếp với nét mặt lo lắng:

- Sếp hôm nay sao thế, không khỏe à sếp, có cần em mua vài viên thuốc đầu không ạ??

- À, không có gì đâu cậu Quân ạ, cậu cứ làm việc đi.

- Sếp đừng giấu em, sếp có chuyện lo lắng rồi, sếp nói ra đi em giúp cho. Em coi sếp như anh trai của em vậy. Thấy sếp thế sao em chuyên tâm làm việc được.

- *chần chờ đôi chút* Cậu Quân, tôi có việc này, cậu giúp được thì tôi sẽ thưởng to. Lại đây tôi nói cho nghe, bí mật nhé....

Nói chuyện hồi lâu, thì ra là lão ấy cần 1 cái bằng đại học, để lên chức. Hồi mới vào công ty lão ấy được tay to đưa vào. Phần bằng cấp lúc nào cũng ở trạng thái chờ cập nhật, do có tay to, phần cũng vì các mối quen biết của lão mà công ty có nhiều khách hàng nên cũng chẳng ai bối mớ ra. Nay giám đốc muốn bổ nhiệm lão làm chức vụ to hơn, cơ mà vì cái phần bằng cấp ấy nên sợ mấy lão khác bối mớ ra rồi làm ầm lên. Nên giờ nhất thiết phải có cái bằng nhét vào thì mới lên chức được. Làm không khéo thì bị mấy lão khác chộp cổ có khi mất chức hiện tại.

- Cậu Quân, cậu giúp được tôi không nào, chuyện này vỡ lở ra, tôi mà có bề gì cậu cũng không có ai nâng đỡ đâu.

- Chuyện này... Sếp cứ để em, em xem có giúp được sếp không nhé.

- Uhm, vậy nhờ cậu. Thôi làm việc đi không mấy đứa kia vào nữa.

Tao băn khoăn mãi, sếp nhờ lẽ nào không nhận, mà nhận rồi biết tìm đâu ra bằng cho lão ấy. Đánh liều lên google kiểm thử thì gặp nhiều thông tin đăng nhận làm bằng cấp các loại, lựa một mẫu đăng có vẻ tin tưởng được, ngày đăng gần đây nhất, sdt có vẻ ok nhất. Gọi hỏi dò giá bla bla các kiểu, nghiên cứu xem thường thì làm cái này cần chú ý những gì, hỏi nó luôn. Có vẻ ưng ưng thì báo sếp 10 củ Sếp ok cái rụp. Tao nhá đèn thẳng kia, hôm đi nhận bằng tao đưa nó 10 củ, sếp coi bằng xog thì tao dẫn sếp đi chỗ khác, nó đứng ở đó đợi tao, tao quay lại lấy 2 củ tiền chênh lệch. Nó đồng ý. Nói chung mọi việc thuận lợi và tao thì từ đấy có thêm một nguồn thu nhập nữa là cò bằng cấp. Nhưng tao không cò cho thẳng cớ hó này nữa vì nó lấy mớ về nờ. Nhân đây nói về việc làm bằng cấp cho anh em hiểu, tụi làm bằng mua xấp tem 7 màu về khoảng 500k đc nguyên xấp. Rồi phối thì có thẳng tự làm, có thẳng mua, cũng khoảng giá đó. Vị chi 1 triệu chúng nó có thể làm ra khá nhiều bằng rồi. Thế mà chúng nó vẫn chém ngọt anh em từ vài củ đến vài chục củ nếu anh em gà. Cái chúng nó khó làm là mớ nổi thôi. Chúng nó dám bao công chứng anh em là vì khi đi công chứng, người ta xác nhận bản photo giống y bản gốc, chứ có xác nhận bản gốc là bản thật *beep* đâu. Nói chung ngành này là 1 ngành hái ra bông tiện, tao quen 1 thẳng làm ăn lâu dài, 1 tháng nó kiếm được từ vài chục đến cả trăm củ. Cơ mà lúc nào cũng lo lắng, sợ sệt, có ai gọi làm hàng cũng phải điều tra kỹ mới dám nhận.

Ngày lão sếp lên chức, lão ấy mở tiệc tại nhà, nguyên đám nhân viên cùng phòng cứ ngơ hết người ra khi mà tao được lão ấy dẫn lên bàn của các sếp. Giới thiệu tá lả, chén chú chén anh, xog châu ấy tao lại đứng lên xin phép dẫn các lão đi tầng 2, tiêu hết vài củ vào tầng 2 đấy. Nhưng cái gì cũng có giá của nó cả

- Cậu Quân này, cậu làm việc tốt lắm. Cậu có muốn thăng chức không nào

- Hjhj, sếp cứ đùa chứ ai chả muốn thăng chức. Nhưng mà em biết em còn phải học hỏi nhiều

- Vị trí của tôi, có thẳng khác lên thế rồi, nhưng vị trí của thẳng đấy, tôi lo cho cậu lên được. Cũng ở mức phó phòng đấy. Cậu dám nhận không để tôi lo cho

- Sếp đã tin tưởng thì em cũng phải hết lòng thôi ạ

Búng tay kêu vào mấy em cho các sếp giải trí Tao xin phép về trước xuống thanh toán trước hết cả. Lần đầu tiên biết được làm ăn là phải biết trên biết dưới như thế nào, lần đầu tiên say như thế, lảo đảo chạy xe, nhưng không về nhà mà lại về nhà Thụy, đứng trước nhà em hồi lâu, nhìn lên phòng em rồi tự mỉm cười. Sau đó tao về nhà tao bằng cách nào thì tao cũng không nhớ. Khoảng 3 tháng sau đó, tao tự lo 1 cái bằng đh, làm từ gốc nên giá có 3 củ thôi, thêm một cái chứng chỉ quốc tế được bonus vào, chả hiểu thằng *beep* kia đào đâu ra (hắn kêu là làm ăn lâu dài nên tặng riêng). Rồi lão kia cũng thu xếp cho tao lên chức phó phòng. Từ ấy lương tháng cơ bản + tiền cò (lâu lâu mới làm 1 vụ vì cũng ngại bị sờ gáy) cũng đủ cho tao sống khá khá ở cái đất tp ấy. Tao dành đủ tiền thuê 1 nhà nhỏ, đủ tiền lên đời cái xe cùi kia thành chiếc AB hiện tại. Cũng đủ tiền lâu tặng Thụy vài món quà nhỏ để vun đắp tình cảm của bọn tao... Nhưng tao vẫn đi học lại, có điều thành học tại chức, khi nào ra trường tao sẽ cố gắng học cao học. Mà đừng nghĩ đi học không có ích, càng đi học mới thấy kiến thức mà mình tiếp thu từ trường lớp nó làm cho bản thân càng dẽ mở rộng hơn. Công việc và việc học có vẻ vất vả, còn phải chu toàn các mối quan hệ nữa. May mắn khi bên tao có Thụy, em chính là động lực của tao cho đến ngày hôm nay.

Nhưng kể chuyện đời thế thôi, để tao quay lại chuyện tao và Thụy trong suốt khoảng thời gian đó nhé, công việc trôi chảy nhưng có lẽ tình cảm lại là thứ làm tao đau khổ nhất, làm tao trưởng thành nhất... cứng cỏi nhất....

12. Chương 12

Quay trở lại thời gian tao mới bắt đầu có công việc mới, khi mà biết tin trường đình chỉ học đấy. Khi này Thụy là nơi mà tao cảm thấy bình yên nhất, ngày nào em cũng nhắn tin, gọi điện thoại, qua cơm nước cho tao. Thằng Quang thì vẫn im lặng với tao mặc dù tao và nó đụng mặt nhau nhiều lần khi tao qua đón Thụy. Nhưng đâu đó trong ánh nhìn của nó, tao lại thấy có chút gì đó thiện cảm. Cảm giác thằng này không phải như trước giờ tao vẫn nghĩ. Nhưng đó cũng chỉ là cảm giác thôi cho tới một hôm....

Hôm ấy là một buổi trưa thứ tư, trời nắng gắt lắm. Công ty vừa cho nghỉ trưa, đang ăn cơm cùng anh em trong công ty thì một số đt lạ gọi tới.

- Alo, Quân nghe đây

- Thằng Bắc Kỳ, haha, mày có nhận ra giọng tao không - bên kia giọng thằng cờ hó bạn thằng Quang vang lên.

- Tôi không có chuyện gì với anh cả.

- Mày suy nghĩ kỹ chưa mà đã nói thế, đằng nào mày cũng là bạn thân của vợ sắp cưới của tao, sao lại phũ phàng với nhau thế.

- *Xin phép anh em ra ngoài nói chuyện cho tiện* Có gì nói thẳng đi thằng chó, tao không có thời gian đâu

- Ấy cha, nóng tính quá nhỉ, thế nếu chuyện về Thụy mày có muốn nghe không?

- Mày... có gì mày nói thẳng thắn ra đi, tao không muốn đôi co

- Mày có nhớ tao từng nói tao sẽ có được Thụy không nào, hôm nay sẽ là cái ngày đấy đấy. Gọi điện báo tin ày vậy thôi kakaka...

- Thằng chó, mày nói gì vậy hả, mày tính làm gì

- Tút...tút... tut...

Từ đâu đó linh cảm bất an tràn ngập người tao. Chân tay tao bủn rủn, nếu thường tình thì có lẽ tao chỉ nghĩ nó hù thế thôi, nhưng không hiểu sao hôm nay tao lại cảm thấy căng thẳng thế. Gọi ngay cho Thụy...không nghe máy, gọi lại... không nghe máy... gọi lại....

- Mày gọi lắm thế thằng bác kỳ....

- Tút... TUT... TUT....

Gọi lại... thuê bao....Đờ mờ đ ờn rồi. Chạy vào văn phòng vợ vội con dao rọc giấy rồi xin sếp về sớm nửa buổi. Phi ngay xe qua nhà em, hack max speed luôn. Vừa tới gần nhà em thì thấy trước cửa nhà có 2 thằng bặm trợn đang đứng đó, hút thuốc phì phèo, trông như đang cảnh giới. Tấp xe vào quán cà phê gần nhà em, gửi tạm rồi chụm vội cái nón lưỡi trai lên đầu, kéo thấp xuống, rông bộ lại gần đó...

- Thụy ơi... - Tao bắt chợt hét to lên khi rông tới trước cửa nhà em

Bụp, Bụp... tao lảnh ngay 2 quả vào bụng từ 2 thằng cảnh giới. Bonus thêm 1 đập ngay ngực nữa. Tao choáng váng ngã bật ra sau, lồm cồm bò dậy. Lại lao lên hét tên em như thằng điên, bất kể giờ có như thế nào đi nữa, tao cũng phải vào được nhà đó, tao phải tìm được em, cho dù có phải đổi lại cái mạng này. Bởi vì với tao, sinh mạng của em quý giá hơn của bản thân tao nhiều.

Bộp, Chát.. tao nhận thêm 1 cú lên gối vào ngực và 1 chát vào gáy. Nằm im đo đất...

- Thằng này xem vậy mà lì quá bay, chắc con bé kia quan trọng với nó lắm.

- Mặc kệ nó, đại ca kêu xử nó, anh em mình cứ xử đi. Mắc công sinh chuyện bây giờ

Giọng 2 thằng cờ hó con kia văng vẳng vang lên. Tao cảm giác chúng nó đá nhẹ nhẹ vào bụng tao xem còn tỉnh hay không. Bao nhiêu hình ảnh của em ủa về, khi em cười, lúc em khóc, hình ảnh của em trẻ con, hay hôn dỗi, hình ảnh mỏng manh nhỏ bé cần người che chở ấy cứ ủa về, vậy mà tao, người lẽ ra phải bảo vệ em lại nằm ở đây, chịu thua 2 thằng cún này sao??

XOẸT... XOẸT...Tiếng dao rọc giấy cứa vào cổ chân 2 thằng nghe ngọt làm sao, tao lẩn qua 1 bên trong khi 2 thằng cún bị bất ngờ bởi cú chém lén vừa rồi của tao. Vùng lên với con dao rọc giấy, móc ngược lên vào bụng 1 thằng

Ắc... lưỡi dao gây ra làm đôi, thằng kia bị cứa 1 đường ngang bụng, nhưng có lẽ vết thương không nặng vì lưỡi dao quá mỏng và gây quá nhanh. Nó nhảy ra ôm bụng, thằng còn lại chẻ 1 đòn vào đầu tao, lại đo đất. Vợ đại 1 viên đá vừa tầm tay.. BỘP, lần này thì headshot, giữa chân, máu thằng cún phụt ra chảy thành dòng xuống cằm, nó vật ra không nhúc nhích. Tao như một con thú điên loạn, vút bỏ lớp áo sơ mi chặt chội vướng víu. Bẻ ngay 1 cành phượng ven đường rông chậm chậm tới thằng khi nãy ăn 1 dao vào bụng... Mất tao đỏ rực lên như một con mãnh thú, tao cảm nhận được từng dòng máu chảy cuộn cuộn trong cơ thể. Tao hung bạo bao nhiêu thì thằng cún kia sợ hãi bấy nhiêu, quỳ sụp xuống bên cạnh thằng bạn nó với đôi mắt nài nỉ...

Bộp... một gậy vào đầu cho thằng cún đấy. Tao lao vào trong nhà như tên bắn sau khi xử lý 2 thằng cảnh giới. Phòng khác trống rỗng, nhà bếp trống rỗng. Tao vù lên lầu, cửa phòng Thụy khóa chặt bên trong. Dùng hết sức lực đập mạnh vào cánh cửa... Đ nhúc nhích... đập lần 2 thì cửa bật tung ra. Một cảnh tượng không thể chấp nhận được đang trước mắt tao. Thụy, cánh hoa mỏng manh của tao đang nằm trên giường, áo ngoài đã bị cởi bỏ, áo trong hở hững che đi phần nào cơ thể em. Em dường như đang bất tỉnh, thằng cờ hó kia đang ngồi trên ghế dựa (kiểu ghế văn phòng ấy sếp ấy) trong phòng em, trên bàn là một máy quay phim đang để ở chế độ thu hình. Nó ngồi đấy phì phèo thuốc trên tay. Có vẻ như nó cũng chưa làm gì Thụy cả, vì có lẽ, bản tính ngông cuồng của nó, muốn một trò vui vẻ hơn.

- Mày khá đấy chứ, xử được 2 thằng đệ của tao cơ đấy. *cười nhếch mép* Nhưng trông mày xem... tã quá rồi. Tao tính quay lại phim làm quà ày, nhưng mà mày lên được tới đây rồi, tham gia chung đi, có khi phim lại hay hơn đấy.

- Đm thằng chó, cầm họng lại cho tao.

Tao lao vào nó, tính đẩy nó ngã ra sàn nhưng không kịp, nó đập tao bật ngửa ra sau. Ung dung tiến tới đâm liên tiếp vào mặt tao rồi lại ung dung ra ghế ngồi.

- Mày cũng ngu như thằng Quang thôi, tao nói nó tao đang bị vây ở Thủ Đức, nhờ nó ra ứng cứu. Thế là nó ngoan ngoãn ra đó cứu tao, để rồi ở đây, ai cứu em nó chứ hả?? Ha ha ha, hay là mày cứu đi, có khi mày lại làm anh hùng đấy.

Bộp Bộp Bộp, tao lại nhận liên tiếp 3 đá vào hông từ thằng chó đấy. Máu từ miệng tao tuôn ra. Nhưng tao không thể ngất đi lúc này được, tao phải cứu Thụy, tao phải hạ được thằng này đã. Dùng hết sức tao quệt chân vào ống quyển nó, nó bất ngờ ngã xuống. Nhân cơ hội tao vùng lên nhảy bổ tới, nhưng với sức lực cuối cùng này, rõ ràng tao không phải là đối thủ của nó... Lại ăn 1 đập, và nó lấy lại được thế chủ động. Nhảy bổ vào đầu tao tới tấp, tao giờ như bao tải nằm im cho nó luyện tay... Bất Lực... Những cú đâm của nó không làm cho tao đau bằng cảm giác khi nghĩ tới những chuyện nó sẽ làm với Thụy sau khi hạ được tao... Trước khi tao lịm hẳn đi, tao thoáng thấy nó nhặt bức tượng bằng gốm tao tô tặng em khi 2 đứa đi chơi ở nhà sách. Phang thẳng vào đầu tao.... BỘP... Tao lịm hẳn đi... trong 1 giây tao thoáng trông thấy... nghe thấy... phải chăng là ánh sáng, hay bóng tối..

13. Chương 13

Tao tỉnh dậy trong một căn phòng màu trắng, ánh sáng trắng hắt từ trên xuống chói mắt. Phải mất gần 10 phút tao mới quen với không gian này. Có vẻ như là một phòng trong bệnh viện hạng sang. Không có ai trong phòng cả. Bao nhiêu suy nghĩ ùa về, Thụy đâu? Ai đã đưa tao vào đây? Liệu thằng cờ hó kia đã đụng đến Thụy chưa? Không ổn, phải đi tìm Thụy. Tao ngồi dậy tính đi kiểm Thụy, nhưng những vết thương từ trận đánh làm tao ngã xuống. Bất lực... Bỗng cửa phòng bật mở, là thằng Quang!!?

- Đã tỉnh rồi à? Có mấy lon nước yến, mày uống tạm đi, chút tao đi mua cháo à ăn.

- Quang?? Anh Quang (dù gì mình cũng quen em gái nó) Thụy đâu rồi hả anh? (Đều dám hỏi tới vụ kia, vì chưa biết thằng này theo phe nào)

- Lo cho thân mày đi, thân mày chưa xong còn bày đặt gái gú... Yên tâm đi, nó ngồi canh mày từ đêm hôm qua tới giờ. Tao kêu nó về tắm rửa nghỉ ngơi rồi hãy vào tiếp, chắc nó tính dọn nhà vào đây ở với mày luôn đó. Đúng là đại trai mà *cười*

- Vậy còn... - Tao ngáp ngừng

- Khoan hãy nói tới chuyện đấy, uống nước yến đi, tao có cái này ày xem.

Nói đoạn nó mở túi xách ra lấy ra một thẻ nhớ, cắm vào Laptop rồi mở lên cho tao xem. Là một đoạn phim... Trong clip đó, thằng cờ hó kia lên vào phòng em, chụp thuốc mê rồi đẩy em xuống giường, cởi áo ngoài em ra, có sờ mó, hôn hít một xịu, nhưng không làm tổn hại đến em. Rồi nó gọi đt, có lẽ lúc đó gọi cho tao. Rồi lại ngồi hút thuốc...Được hồi lâu thì nó đứng khoanh tay nhìn ra cửa sổ, chăm chú. Có lẽ nó đã trông thấy tao từ lúc tao đánh nhau với 2 thằng cảnh giới. Rồi tao đi vào phòng đánh nhau với nó... tất cả đã được máy quay của nó ghi hình lại. Tao tua nhanh tới lúc tao bất tỉnh...

Bộp - Tiếng động đó không phải là của bức tượng phang vào đầu tao, mà là của 1 cái côn nhị khúc phang vào tay thằng cờ hó đó. Mặt thằng cờ hó tái đi.

- Mày... sao mày.... có lẽ mày hiểu lắm gì rồi.... - thằng cờ hó lắp bắp nói

- Mày đi chết đi thằng chó, mày chơi tao nhiều vụ rồi. Mày tưởng tao không biết à, nhưng vì chỗ anh em, phần vì tao không có bằng chứng nên không muốn nói tới. Nay mày lại còn thế này... quá lắm rồi, hôm nay tao phải giết mày thôi

Thằng cờ hó luống cuống lần mò trên bàn tìm vũ khí, tay nó quơ trúng máy quay làm máy quay trật hướng, chĩa thẳng lên giường chỗ Thụy nằm. Không còn thu được hình ảnh 2 thằng kia làm gì nữa chỉ nghe thấy âm thanh mà thôi:

- May mà tao để quên đồ chơi ở nhà, quay về lấy. Chứ không thì không có cơ hội này rồi.

Chát - Chát, AAAAAAA, từng tiếng côn nhị khúc bằng gỗ lim vang lên nhẹ nhàng, lạnh lùng... dứt khoát (Có lần tao được chiêm ngưỡng khúc côn này rồi, thằng anh của Thụy treo giữa nhà, côn bằng gỗ lim, không

sơn phết gì hết, mỗi đầu côn được chạm khắc hình rồng chạy dọc thân côn, trông hầm hố phết) Được hỏi lâu thì thấy đáng người tới đỡ Thụy dậy, mặc áo vào ... Rồi một bàn tay cầm lấy máy quay phim tắt đi...

- Anh Quang... anh đã cứu em và Thụy à, cảm ơn anh nhé.

- Ai nói tao cứu mày?? Tao chỉ trả thù thằng đã chơi tao thôi.

- Ủ thì...

- Thằng cờ hó đấy, đang lo công an tóm cổ, nó mà bị bắt thì những phi vụ khác của nó có khi cũng bị lôi ra. Đang trả giá 150 triệu cho cái thẻ nhớ này. Tao nhắm chắc cũng không cho nó chung thân được nên thôi lấy tiền vậy nhé?? Tao vừa đăng ký tk ngân hàng dưới tên bé Thụy rồi, 150 triệu tao gửi vào đấy. Mai mốt có gì thì xem như đấy là tiền tao mừng cho 2 tụi bay.

- Anh Quang...

Cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa, lần này là Thụy... em vừa nhìn thấy tao đã khóc lóc, chạy tới ôm chầm lấy tao mặc kệ những vết thương chưa khỏi bầm (vô tâm vãi)

- Mẹ, không coi anh mày ra gì hả con này. Con gái con đứa... Thôi tao về đây, hai đứa mày ở lại mà hú hí. À Quân, nhớ lời tao nói nhé, khoảng đầu tuần sau mày ra viện được rồi ấy nhỉ?? Thế 4h sáng thứ 2 gặp tao ở Công viên Gia Định nhé. Tao có chuyện muốn nói nữa đó.

Nói rồi nó bỏ đi một mạch, chỉ còn lại tao và Thụy

- Quân có sao không, em cảm ơn Quân nhé...

- Sao lại cảm ơn anh, phải cảm ơn anh Quang kìa.

- Xì, lão ấy, tại lão mà em với anh mới bị thế chứ. Khi nào em phải cho lão một trận

- Bỏ anh ra đã nào, đang đau mà...

- AAAA, em xin lỗi, đền cho Quân nha

Chưa kịp trở tay thì em đã hôn vào môi mình, chẳng biết làm gì khác ngoài việc đáp lại một cách nhiệt tình. Nụ hôn ngọt ngào ấy làm cho tao quên cả đau... đang cao trào thì mụ y tá xuất hiện

- E hèm, thế này thì chích thuốc tê luôn hen.

- A... *mặt đỏ ửng* tới giờ chích thuốc rồi hả chị

- Uhm, có muốn chích thay tôi luôn không?? Tôi bắt tên này vạch quần ra cho cô chích nhé.

- Chị này...

Em quay mặt đi khi y tá chích thuốc ỳnh, không biết vì sợ kim tiêm hay sợ không kim hãm được khi thấy body phần dưới của mình đây *mặt gian* hớ hớ hớ...

14. Chương 14

Vài ngày sau tao được xuất viện, nhớ tới cái hẹn của Quang, sáng thứ 2 lục đục dậy từ 3h chuẩn bị, ra công viên Gia Định đợi hần. Không biết hần tin làm gì đây... Đúng 4h hần xuất hiện, vác theo cây côn nhị khúc, mặc đồ võ... lẽ nào hần tính chơi mình ở công viên này sao, báo thù việc mình không cho hần copy bài hồi cấp 2 sao...

- Đứng đệt ra đó làm gì, ăn mặc thế này... tính đi dạo phố à. Lên xe đi tao chở mày tới chỗ này.

Lui cui nghe lời hần leo lên xe.

- Hôm trước thật ra tao ngó thấy mây từ lúc mây bắt 2 thằng cảnh giới, nhưng tao muốn xem khả năng mây tới đâu, thấy cũng khá, nhưng chưa đủ đâu. Giao Thụy ày chả khác nào giao trướng cho ác. Đi với tao dẫn tới thầy dạy võ, từ nay đi học võ cùng tao. Lấy sức mà bảo vệ em gái tao, không làm được thì no đòn với tao. Biết chưa.

Hắn lái xe lòng vòng chừng 10 phút thì tới một căn nhà trong hẻm sâu đường Lạc Long Quân. (gần nhà bà dì tao) Căn nhà trông có vẻ xuống cấp, trước cửa có dàn dây leo phủ kín, trông như nhà hoang. Chả biết cao nhân nào lại ở được cái chỗ này. Lão Quang hẳn tự tới mở cổng như nhà mình, dắt xe vào. Trước thềm có một người đàn ông trung niên, chừng 4 mấy 50 tuổi. Dáng người không to con, nhưng chắc chắn, nhìn vô là biết người hay tập luyện rồi. Giữa sân có một chồng lốp xe tải được chồng lên nhau, chính giữa chồng lốp xe là một trụ bê tông được xây cao lên (đều hiểu sao cho lốp xe vào được)

- Thầy Lee, đây là thằng con nói với thầy hôm qua. Thầy kiểm tra nó rồi cho nó học chung với con nhé.

- Anh lại đây, cầm ống tuýp kia lên cho tôi xem nào.

Thầy Lee chỉ tao rồi chỉ một dàn tuýp dựng góc sân, gần một nửa trong số đó đã bị méo mó, trông như xe lu chèn qua vậy. Tao nhặt lên một cây còn mới đem tới cho thầy Lee.

- Tôi không biết anh là ai hết, tôi cũng không muốn nhận một người yếu đuối làm học trò. Giờ anh lấy ống tuýp đập vào dàn lốp xe kia cho tôi xem.

Dùng hết sức tao đập ống tuýp vào dàn lốp, phản lực bật ra khiến tao bất ngờ buông ống tuýp ra văng xuống sân. Thằng Quang đứng gần Thầy Lee cười lớn, thầy Lee lặng lẽ bỏ vào trong nhà, thằng Quang lại gần tôi nói:

- Cứ đứng đây đập đi, đập đến khi nào tao ra rồi mình về.

Nói rồi nó bỏ tao lại bơ vơ, đi theo thầy Lee vào nhà khóa cửa lại. Tao vẫn chẳng biết mình phải làm gì ngoài việc đập ống Tuýp, tao đập liên tục, đập như điên vậy, mồ hôi chảy ra nhễ nhại, được khoảng 2 tiếng thì lòng bàn tay phồng rộp lên, tao buông tuýp ngồi thở dốc. Cởi bỏ áo sơ mi đang mặc ra quấn vào lòng bàn tay rồi tiếp tục làm cái việc vô cùng khó hiểu ấy. Khoảng gần 7h thì thầy Lee và lão Quang đi ra. Lão trở mắt nhìn tao

- Đập từ đó tới h luôn hả, mây đúng điên, hôm đầu tiên tao đập có nửa tiếng rồi quay qua đập cửa rồi ==))

Thầy Lee đưa cho Quang một túi gì đó rồi kêu 2 đứa đi về đi. Đồng thời quay sang nói tao: Ngày mai đến tiếp nhé.. Trên đường về thằng Quang đưa tao bịch thầy Lee đưa nó, kêu là thuốc đây, bôi vào tay sẽ đỡ rát, không bị đọng nước. Nhớ ngâm tay với nước gạo sẽ dễ chịu hơn. Có vẻ thầy Lee thích tao, thằng Quang kêu thế, trước giờ nó cũng chưa gặp thằng học trò nào mới đến mà đập hăng như tao. Thằng cờ hó kia ngày xưa cũng học ở đây ra, nhưng bị thầy đuổi vì nó ác quá, giao đấu với đồng môn toàn đánh hiểm. Kết quả của ngày hôm đó là từ vai tới hông tao hầu như bị liệt, không thể nhúc nhích được. May nhờ em Thụy qua xoa bóp cho nên cũng đỡ (có qua có lại ==)]) Tao và em vẫn quấn quýt lấy nhau nhưng chưa bao giờ đi quá giới hạn...

Hôm sau tao lại đến, lại đập ống tuýp, cứ đập thế gần một tháng thì thấy tiến triển, thanh tuýp đập vào lốp xe không phản xạ bật ra mà theo đà cong ập theo cái lốp xe, tuy chút ít thôi nhưng cảm nhận được. Thầy Lee khen tao có tiến bộ, tưởng được vào nhà tập với thầy. Ai dè hôm sau lão ấy đeo cho tao 2 bên tay 2 cục tạ, mỗi cục 3kg bắt đập tuýp tiếp... Cảm giác trở về như những ngày đầu tập luyện. Lần này tao phải đập thêm hơn một tháng nữa... Rồi thì cũng tới ngày tao được vào nhà, vừa bước vào nhà tao choáng ngợp, gian nhà như một phòng tập đỉnh cao, đầy đủ bao tạ, người gỗ, các món vũ khí. Tao chú ý ngay tới một cây đoản côn được khắc rồng theo đúng kiểu cây nhị côn của lão Quang (Chắc đập tuýp riết nên khoái) Thấy tao sầm soi cây đó, thầy Lee lại gần nói

- Những món khắc rồng, chỉ dành cho những đệ tử cao cấp. Trải qua tập luyện gian khổ, khi ta trao vũ khí đó cho ai, tức là người đó đã coi như hoàn thành khóa học rồi. Riêng thằng Quang nó vẫn muốn hơn ta nên ngày nào cũng tới đây tập luyện, khá đấy.

- Con sẽ cố gắng tập luyện ạch

Từ đó ngày nào tao cũng đến lớp thầy Lee học từ 4h sáng tới 7h về đi làm. Tự trang bị ình một bộ giáp chân, và một bộ giáp tay, mỗi bên 5kg để tập luyện. Vị chi 1 ngày tao đeo 20kg trên người khi tập. Có những lúc tưởng chừng không thể tiếp tục, thầy Lee luôn động viên và hướng dẫn để tao tiếp tục. Sở trường của tao là đoản côn... Cứ thế... cứ thế... cho đến ngày tao đánh ngang với lão Quang đánh ngang nhau. Khoảng tầm 1 năm thì thầy Lee dọn về Đồng Nai. Quê thầy ở đấy, ngày chia tay thầy trao cho tao đoản côn khắc rồng... Nhưng đó lại là chuyện của sau này...

15. Chương 15 End

Mấy nay toàn lo đám cưới, đón gấu về nhà dự đám cưới. Rồi ăn chơi vs anh em trong nhà nên riết chả có thời gian rảnh ngồi máy đủ lâu để viết cho anh em. Lên đọc ment thấy anh em hồi, thấy anh em đợi mình cũng nôn theo @@ Giờ ngồi nghe Love The Way You Lie của Jason Chen cảm xúc nó ùa về nên tranh thủ viết luôn. Xin nói trước là chap cuối này lẽ ra phải cực hay, nhưng mình sẽ viết bớt hay lại :-< không=" phải=" chém=" gió=" mà=" là=" vì=" thực=" sự=" mình=" không=" muốn=" viết=" chap=" này=" 1=" tạo=" nào,=" bởi=" vì=" khi=" viết=" toàn=" thân=" mình=" nó=" cứ=" run=" lên,=" không=" thể=" kiểm=" soát=" nổi=" những=" cảm=" xúc=" cứ=" ào=" ạt=" ào=" ạt=" tới.=" nó=" cứ=" như=" đang=" hiện=" ra=" trước=" mắt=" mình=" vậy...=" mong=" là=" khi=" đọc=" xog=" chap=" cuối=" này,=" anh=" em,=" bạn=" bè,=" những=" độc=" giả=" đã=" theo=" dõi=" truyện=" từ=" đầu=" có=" thể=" hiểu=" được=" những=" gì=" mà=" nhân=" vật=" chính=" phải=" trải=" qua.=" bởi=" vì=" nó=" rất=" thật...=">

Tao nhớ rõ đó là một buổi sáng trời đẹp, nắng đủ nhẹ để cảm thấy ấm áp ột ngày mới. Chạy xe chậm chậm trên đường một mình sau khi đi tập võ về, ngang qua công viên Gia Định, từng gốc, từng gốc cây (không biết tên) phủ đầy những cánh hoa vàng rực. Có lẽ có những người sống ở Hồ Chí Minh mấy chục năm nay cũng chưa trông thấy cảnh đó, bởi vì lẽ những cánh hoa ấy sẽ được mau chóng quét sạch đi sau khi đã đem tới đủ màu sắc cho cuộc sống này...

- Quân kia, sao bắt điện thoại em chậm thế hả, không muốn đưa em đi ăn sáng đúng không - Giọng em nũng nịu trong điện thoại làm cho người nghe là tao không thể không mỉm cười.

- Anh qua liền nè, mới nhin có xúu mà đã xù lông lên rồi, sau này ể cho em.

- Ể cũng không tới lượt Quân nha. Hj, qua ẹ đi em chờ nè, hôm nay em không có tiết.

Tao chạy nhanh sang nhà em, hôm nay là sinh nhật em. Tao tính sẽ mua cho em một chiếc lắ nhưng lại thôi. Có một ý tưởng khác làm tao háo hức hơn nhiều. Tao sẽ đưa em ra Vũng Tàu, nơi mà lần đầu tiên tao tổ tình cùng em (đúng ra là bị em bắt bài :P) Tao muốn ở cạnh em cả ngày hôm nay, ngắm em vui vẻ cười đùa, tao sẽ tặng em chiếc nhẫn mà em thích từ lâu nhưng giờ tao mới có thể mua bằng tiền của tao. Cứ nghĩ tới là tao lại muốn chạy thật nhanh, tao vẫn chưa nói cho em biết, chỉ nói cho thằng Quang biết thôi (Nhờ nó xin phép mẹ). Có lẽ hôm nay là sinh nhật nên em mặc một chiếc đầm màu hồng thật xinh, trông em không khác gì một cánh hoa nhẹ nhàng đang rung rinh trước gió.

- Quân làm gì nhìn em chằm chằm thế. Em xinh quá sức tưởng tượng đúng không :3

- Ờo, xinh mà ể thì cũng như không thôi :v

- Ể đầu Quân ấy - Em nhéo nhẹ vào hông tao, chả đau tạo nào, thấy phê là đằng khác :v

Tao cứ thế chở em đi, em ngồi sau cứ giẫy nảy lên

- Quân đưa em đi đâu đấy >< tính=" bán=" sang=" khự=" phải=" hum=" :(" em=" nhẹ=" lắm=" bán=" không=" có=" giá=">

- Thịt heo cũng được 40, lẽ nào em lại không được 50k 1 cân. 50 cân vị chi... hề hề...

- Aaaa, không đùa đâu nha. Có nói là chở em đi đâu không, không nói giận đó.
- Giận chịu, buồn chia tay
- A, nay gan nha, dám đòi c/t em à. Có tin em giận thật ko
- Giận đi cho đỡ ồn ào)
- Hứ...

Nói thế thôi chứ em lại ôm tao, gục đầu vào vai tao mặc kệ tao đang chở đi đâu. Cả đoạn đường em cứ léo nhéo suốt, chỉ cái này cái kia, có cái xe motor bé loại 50 Cc thôi mà em cũng vỗ vỗ vai tao chỉ cho bằng được. Đòi tao mua cho 1 cái tập chạy (tổ lái hả trời :-<) rồi=" em=" ngủ=" thiếp=" đi=" lúc=" nào=" không=" hay=" người=" lạ=" thật,=" đi=" đâu=" cũng=" ngủ=" được.=" cứ=" lên=" xe=" hồi=" lâu=" là=" ngủ.= đến=" khi=" mùi=" biển=" thoang=" thoảng=" đánh=" thức=" em=">

- AAAA, Vũng Tàu nè, Quân chở em đi ăn hải sản đúng không. Ăn sáng thôi mà cũng ra tận đây, khoái ghê :3
- Hâm hay sao ra ăn sáng rồi về. Hôm nay sinh nhật, nên anh chở em ra ngoài này chơi, rồi mai mình về, chịu không. Anh xin phép mẹ em giùm rồi.
- Sao anh không nói em trước, làm tưởng bán sang Khuya, ghét ghê :3
- Ghét thì hôn cái báo thù đi :3
- Ohm...moa... :x

Tao và em thuê 1 phòng khách sạn, cửa sổ nhìn ra biển. Mùa này chả mấy ai đi du lịch nên cũng thoải mái. Thuê phòng cũng dễ, chả phải lo lắng gì nhiều. Nằm nghỉ xú rồi dẫn em đi ăn, đi tắm biển, đi leo chân chúa. Em cứ tung tăng như chừng không biết mệt làm tao cũng phải chạy theo. Buổi sáng trôi qua thật vui, thấm mệt 2 đứa về khách sạn ngủ một giấc tới chiều luôn. Khoảng 6h 2 đứa chạy dọc đường ven biển, dừng lại ven đường ngắm hoàng hôn buông xuống trên mặt biển. Em im lặng tao cũng im lặng, chẳng biết nói gì hơn, hay đúng hơn là chẳng cần nói gì cả. Tay em nắm chặt lấy tay tao.. bình yên và ấm áp. Tao và em gửi xe rồi đi dọc bờ biển, y như ngày trước, chỉ có điều khác là giờ tao và em đang rất vui vẻ, không buồn phiền gì cả. Tao lấy trong túi ra mấy bịch pháo hoa mua sẵn ở HCM ra. Cắm xuống cát rồi đốt lên, em thích thú nhảy lên như con trẻ, cầm lấy một cây quay loạn xạ == Tao kéo em ngồi xuống, nhìn vào mắt em, em giật mình nhìn lại ngơ ngác..

- Thụy này, làm bạn gái anh nha...

Em vẫn ngơ ngác, vẫn lặng im nhìn tao. Tao lấy chiếc nhẫn ra đeo vào tay em. Em bật khóc ôm chầm lấy tao, nức nở. Hai đứa ôm nhau thật lâu tới khi pháo bông tàn hết rồi tao đỡ em dậy, vào một quán nướng ven biển ăn mực, em cứ mân mê chiếc nhẫn tự miếu cười. Với tao như thế là hạnh phúc...Em đã bên cạnh tao quá lâu, và giờ tao muốn là chỗ dựa thực sự của em. Chuyện gì tới cũng tới, tao và em về khách sạn, hai đứa lao vào nhau một cách tự nhiên, không ngưng ngừng, chỉ có chút e dè của em. Hai cơ thể hòa quyện vào nhau mãnh liệt, em, chính em đang nằm đó, từng phần của cơ thể em đang phơi bày trước mặt tao. Tao hôn em, nhẹ nhàng, kéo nhẹ lên tai rồi nói nhỏ

- Hôm nay em sẵn sàng rồi chứ?

Em khẽ gật nhẹ, hay tay em quàng qua vai tao xoa nhẹ dọc sống lưng. Thực ra đây là lần thứ 2 2 đứa như thế này, lần trước cũng tại Vũng Tàu này, nhưng lần ấy em chưa sẵn sàng mà. Từng phần từng phần của nơi thiêng liêng trên cơ thể em dần hiện ra, ánh đèn vàng mờ nhạt càng làm không gian thêm thi vị.

Khi này, cô bé của em và cậu nhỏ của tao đều đã sẵn sàng. Tao khẽ đưa vào nhẹ nhàng, sợ em đau lắm, ai cũng nói lần đầu đau lắm. Đưa vào, đưa vào... mặt em hơi nhăn, nhưng mắt nhắm nghiền, tay em run run lên. Thế nhưng... có gì đó không ổn. Tao đưa hết vào rồi nhưng... không có cái lẽ ra phải ở đó, cái mà sẽ làm em đau, cái mà sẽ yếu ớt ngăn cản cậu bé của tao lại. Không hề có... Tao sưng người... nhìn em... Em không mở mắt, mắt em nhắm lại, cam phận, như đang chịu đựng. Chỉ có 2 dòng nước mắt chảy ngược ra sau... Khi vừa quen em, có lẽ tao đã chuẩn bị tâm lý với việc tao không phải là người đầu tiên, nhưng thời

gian đã vùi lấp sự chuẩn bị ấy. Tao không thể thích ứng kịp với tình huống này. Cảm giác hụt hẫng, cảm giác tức giận, cảm giác bị lừa dối, cảm giác ức chế... cảm giác vô định... tất cả hòa quyện, bùng phát. Tao nhấp như điên, mặc kệ em như đang đau đớn dưới tao. Những giọt mồ hôi, có lẽ hòa vào cả nước mắt rơi xuống. Em không kêu ca gì, em vẫn đó, vẫn cam chịu, nó làm tao cảm thấy bức hơn nữa, tao không biết tại sao thế... Rồi mọi chuyện cũng xong, em nằm đó, em khóc, em nức nở. Tao ngồi đó, cảm giác mệt mỏi, chán nản xâm chiếm. Tao cảm thấy em thật dơ bẩn, nhớp nhúa. Không hiểu sao tao lại tới đến thế. Em quay qua ôm tao, nói trong tiếng khóc...

- Quân, nghe em giải thích đi Quân...

- Cô có gì để nói à?? Tôi là trò chơi của cô à??

- Không phải vậy, em xin Quân đừng nói với em thế, em xin Quân

Em vẫn khóc, tao cảm thấy bức bối. Tao vùng lên, lao vào nhà vệ sinh đắm tường như thằng điên... Em chạy ulla vào gần như quỳ dưới chân tao xin tao đừng lại..

- Quân, nghe em đi, thực sự em không muốn vậy đâu, em bị cưỡng mà...

- Cái gì?? Bị cưỡng, làm sao anh tin em được chứ... Em nghĩ anh là con nít à??

- Em không biết làm sao cho anh tin cả, nhưng em không lừa dối anh em thề đấy.

Nói rồi em mặc đồ và chạy ulla ra cửa. Tao cũng chẳng nín lại làm gì, tao cảm thấy trống rỗng quá. Tao xả nước như muốn gột sạch mọi suy nghĩ, mọi buồn bức. Tao không ngờ ngày hôm nay lại trở thành như thế... Ngồi hồi lâu tao cũng đã nhẹ nhõm hơn, ra ban cửa sổ hóng gió biển tạt vào cho thoải mái... Bỗng tao thấy em... đang ngoài bờ biển, em rông chậm rãi, vô định về phía ngoài khơi. Bất giác tao nhận ra em định làm gì, tao xô cửa chạy ra ngoài biển, cố chạy thật nhanh để mong nín được em lại. Tao tự cảm thấy hối hận vô cùng, lẽ ra tao nên nghe em giải thích, lẽ ra tao nên tin em. Thực sự cái màng nhỏ bé ấy có quan trọng với tao tới thế không. Tao quá ngu ngốc khi đối xử với em như thế. Tao lao ra, nước đã tới cổ em, một con sóng đánh mạnh vào nhấn chìm em vào biển đêm, tao đưa tay với lấy, mò mẫm lặn ngụp. Tao tin là cá có thể khóc, vì ngay lúc ấy tao đã khóc dưới những con sóng biển ập tới. Tao nắm được một ngón tay của em, ngón đeo nhẫn, chiếc nhẫn vẫn còn đó, vẫn trên tay em. Tao kéo vội em vào lòng, đưa vào bờ biển, toàn thân em lạnh ngắt...

- Thụy....

Tao la lớn lên trong không gian ấy. Tiếng còi xe cấp cứu vang lên từng hồi xé tan màn đêm... một đêm đầy ác mộng...

Đã một tháng kể từ ngày định mệnh ấy, bác sĩ nói em không sao cả, không chấn thương vùng não, không tổn hại cơ thể (chỉ là uống vài ngụm nước biển), không thiếu oxi, không gì cả. Nhưng... em vẫn nằm đó, mắt nhắm lại như đang ngủ say. Người ta nói với tao là em đang trốn, em không thể tỉnh vì em không muốn tỉnh. Theo y học gọi là chấn động tâm lý dẫn đến hôn mê sâu, tao đã mời về các chuyên gia, vẫn vô ích, họ nói có thể em vẫn nghe được, vẫn cảm nhận được... Có lẽ em trốn tao thật, vì thực sự tao còn cảm thấy ghê sợ con người tao lúc ấy. Quá khốn nạn. Xin dành những lời cuối này để viết riêng cho em...

Thụy à, sao em vẫn ngủ hoài thế, thức dậy đi, anh sẽ đưa em đi ăn sáng. Ngày nào anh cũng mua những món em thích vào cho em cả đấy. Anh còn đọc sách cho em nghe nữa, em có nghe được không? Nhớ ngày trước em thích đọc sách mà lười đọc. Toàn bắt anh đọc thôi, nhưng mà anh lại chẳng bao giờ đọc cho em cả. À em, anh Quang giờ khác lắm, đi làm đàng hoàng rồi, ngày nào lão ấy cũng mang máy quay vào quay anh với em, kêu là khi nào em dậy sẽ bắt anh chụp không thì đưa em xem >< cơ=“” mà=“” kệ=“” lão=“” có=“” gì=“” đâu=“” mà=“” ngại=“” anh=“” yêu=“” em=“” mà=“” :)=“” em=“” biết=“” không=“” lúc=“” em=“” ngủ=“” trông=“” em=“” như=“” bạch=“” tuyết=“” vậy=“” có=“” đôi=“” lần=“” nhân=“” lúc=“” không=“” có=“” ai=“” anh=“” lên=“” hôn=“” em=“” vì=“” nghĩ=“” mình=“” là=“” hoàng=“” tử=“” nhưng=“” mà=“” chắc=“” hoàng=“” tử=“” này=“” dỏm=“” rồi=“” em=“” vẫn=“” thế=“” vẫn=“” ngủ=“” vui=“” nhớ=“” hồi=“” xưa=“” em=“” nói=“” khi=“” nào=“” mình=“” đám=“” cưới=“” nhất=“” định=“” phải=“” làm=“” lẽ=“” cưới=“” ở=“” một=“” thánh=“” đường=“” trên=“” đà=“” lạt.=“” vì=“”

em=" thích=" nơi=" ấy...=" anh=" đã=" bỏ=" hân=" 1=" ngày=" để=" lên=" đó,=" kiếm=" một=" cha=" xứ=" và=" một=" nhà=" thờ=" thật=" đúng=" ý=" em.=" anh=" đã=" kể=" chuyện=" cho=" cha=" xứ=" nghe,=" đã=" xưng=" tội=" của=" mình=" để=" rồi=" cha=" đồng=" ý=" sẽ=" làm=" lễ=" cho=" anh=" và=" em=" bắt=" cứ=" khi=" nào=" em=" tỉnh=" giấc.=" anh=" cũng=" đặt=" thợ=" chụp=" ảnh=" rồi,=" anh=" đi=" xem=" cả=" áo=" cưới=" nữa.=" anh=" còn=" về=" quê=" nữa,=" thừa=" với=" ba=" mẹ=" về=" việc=" anh=" sẽ=" cưới=" em.=" em=" thức=" giấc=" mau=" đi,=" để=" khi=" em=" tỉnh=" dậy=" việc=" đầu=" tiên=" anh=" làm=" sẽ=" là=" cầu=" hôn=" em.=" em=" sẽ=" cho=" anh=" cơ=" hội=" được=" sửa=" sai=" đúng=" không?=" anh=" sẽ=" bên=" cạnh=" em=" trong=" suốt=" quãng=" đời=" còn=" lại.=" sẽ=" không=" ai=" làm=" em=" của=" anh=" tổn=" thương=" được=" một=" lần=" nào=" nữa.=" anh=" xin=" em=" đẩy=" Thụy,=" mở=" mắt=" ra=" nhìn=" anh=" đi=" có=" được=" không.=" anh=" biết=" em=" không=" giận=" anh=" nhiều=" nữa=" đâu.=" có=" đôi=" lần=" tay=" em=" nắm=" lại=" khi=" anh=" đặt=" tay=" mình=" vào,=" em=" cũng=" muốn=" những=" điều=" anh=" muốn=" đúng=" không...=" cho=" dù=" khi=" tỉnh=" giấc=" em=" có=" quên=" đi=" tất=" cả,=" quên=" đi=" cả=" anh=" đi=" chẳng=" nữa,=" anh=" vẫn=" sẽ=" chấp=" nhận=" theo=" đuổi=" em=" từ=" đầu,=" chấp=" nhận=" đối=" đầu=" với=" những=" người=" khác=" yêu=" em,=" chấp=" nhận=" thử=" thách=" từ=" con=" số=" 0.=" bởi=" vì...=" anh=" yêu=" em,=" thức=" dậy=" và=" làm=" vợ=" anh=" em=" ">

- Thế... Thụy vẫn chưa tỉnh sao??

- Uhm, nhưng các bác sĩ nói có vài dấu hiệu tốt, Thụy có phản ứng lại với những tác động về mặt tâm lý. Quan trọng nhất là giờ phải luôn vui vẻ, không được tạo không gian buồn rầu để Thụy cảm thấy thoải mái. Có lẽ khi ổn định về suy nghĩ trong tiềm thức em sẽ tỉnh dậy. Nói chung tao không mất hy vọng, tao tin em sẽ tỉnh dậy và cùng tao xây dựng cuộc sống. Lúc ấy mày nhớ phải có mặt đây...

- Uhm... nhất trí... Tao vừa giận nhau với Gấu chỉ vì mãi Dota không nhắn tin cho em. Nghe mày kể chuyện xong có lẽ tao phải gọi đt làm hòa thôi. Biết đâu ngày mai tao và em không gặp nhau...

- Vợ vẫn quá, vui lên đi. Đừng bao giờ làm gì để ngày mai phải hối hận :) Chỉ cần như thế thôi, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, tao tin mày sẽ không hối tiếc như tao...

Mình và thằng Quân ngồi đó, nhìn từng con người chậm rãi đi qua. Nhấp từng vị cà phê như đang nhấp từng vị của cuộc sống. Câu chuyện mà mình và các bạn vừa nghe, kết thúc như thế có phải là có hậu hay không?? Mình không biết. Chỉ cảm thấy Quân đã làm hết những việc mà nó nên làm, và Thụy, khi tỉnh dậy chắc chắn em sẽ có một cuộc sống tốt nhất mà Quân có thể mang lại cho em. Thay cho lời kết xin chúc em và Quân sẽ có những ngày tháng tuyệt nhất bên nhau...

Gia Kiệm ngày 24 tháng 1 năm 2013...

—— Hết ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lot-xac-vi-em>